

Ειρήνη Γεωργιάδου-Λειβαδά

Τα παραμύθια μου
παραμύθια σου

2022

Ειρήνη Γεωργιάδου-Λειβαδά

Τα παραμύθια μου
παραμύθια σου

2022

**Παραμύθι είναι μία ιστορία
στην οποία τα πάντα
μπορούν να συμβούν**

**Τα παραμύθια δεν είναι
αλήθεια, αλλά τουλάχιστον
δεν είναι ψέματα**

**Το παραμύθι είναι
ένας έξυπνος τρόπος
για να πεις την αλήθεια**

«Το καρφί»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας πολύ φτωχός ψαράς που είχε τρία παιδιά και τη γυναίκα του. Κάθε μέρα πήγαινε για ψάρεμα, για να βρει κάτι να ταΐσει την οικογένειά του, αλλά μάταια. Κάθε φορά που πήγαινε για ψάρεμα δεν έπιανε κανένα ψάρι.

Μια μέρα έπιασε ένα μικρό ψαράκι. Την ώρα που πήγε χαρούμενος να βάλει το ψαράκι στον κουβά του, το ψαράκι τού φώναξε: «Σε παρακαλώ, άφησέ με ελεύθερο να ζήσω! Δε νομίζεις ότι είμαι πολύ μικρό για να με φας; Κανενός κοιλιά δε θα γεμίσω! Αν με αφήσεις να ζήσω, θα σου εκπληρώσω τρεις ευχές σου».

Ο ψαράς κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Το ψάρι τότε είπε: «Πες μου την πρώτη ευχή σου». Και ο ψαράς είπε ότι ήθελε το σπίτι του να ήταν τεράστιο. Όταν πήγε, λοιπόν, στο σπίτι του, στη θέση του μικρού σπιτιού βρισκόταν ένα παλάτι. Μπαίνοντας μέσα βρήκε τη γυναίκα του στην είσοδο και του είπε ότι δεν είχανε να φάνε.

Έτσι ο ψαράς πήγε ξανά στη λίμνη και έπιασε το ψαράκι και του είπε: «Θέλω φαί, τα παιδιά μου να ταΐσω, τη γυναίκα μου κι εμένα!». Μόλις επέστρεψε στο σπίτι του το τραπέζι ήταν γεμάτο με φαγητά.

Όμως η γυναίκα του ψαρά πάλι του φώναξε: «Θα φάμε, αλλά μετά τα ρούχα μας είναι τα μόνα που έχουμε και άμα λερωθούν τι θα φορέσουμε;». Πήγε ξανά ο ψαράς και είπε στο ψάρι ότι ήθελε πολλά ρούχα. Πήγε ξανά στο σπίτι του και η γυναίκα του και τα παιδιά του ήταν πεινασμένα αλλά με ρούχα. Τι να τα κάνουν;

Μετά από πολύ καιρό, ενώ ο ψαράς ψάρευε, έπιασε το ψαράκι που είχε μεγαλώσει πια. Τότε ο ψαράς, χωρίς δεύτερη σκέψη, δεν το λυπήθηκε, το έβαλε στον κουβά του και σηκώθηκε να φύγει. Αλλά με το που σηκώθηκε, το ψάρι φώναξε: «Καρφί να πατήσεις!» και αμέσως ο ψαράς πιά-

τησε ένα καρφί, έπεσε κάτω και το ψαράκι έφυγε ξανά μέσα στη λίμνη. Και ξαναζήσανε αυτοί φτωχικά μα εμείς καλύτερα.

«Το μικρό κοριτσάκι»

Μια φορά κι έναν καιρό, στη Μόσχα της Ρωσίας, ζούσε ένα μικρό και φτωχικό κοριτσάκι μαζί με τη μητέρα του, η οποία ήταν βαριά άρρωστη. Το κοριτσάκι, για να μπορέσει να κερδίσει μερικά χρήματα, αναγκαζόταν να πουλάει σκουφιά κάθε μέρα.

Την Παραμονή των Χριστουγέννων δυστυχώς δεν κατάφερε να μαζέψει καθόλου χρήματα και έμεινε έξω όλη τη νύχτα, μήπως και μπορέσει να πουλήσει κάτι, όμως μάταιος ήταν ο κόπος της, κανένας δεν αγόρασε σκουφιά. Ήταν πολύ αργά το βράδυ και το κοριτσάκι νύσταζε πολύ. Έτσι την πήρε ο ύπνος και κοιμήθηκε έξω σε ένα παγκάκι.

Λίγο πριν ξημερώσει, είδε μια φτωχή γυναίκα απέναντί της και αποφάσισε να της δώσει ένα σκουφάκι για να μην κρυώσει. Η γυναίκα την ευχαρίστησε και την ευλόγησε. Το κοριτσάκι, χαρούμενο που έκανε μια καλή πράξη, όταν γύρισε πίσω στο παγκάκι είδε το σκουφάκι της γεμάτο με λεφτά και όσα περισσότερα έβγαζε από μέσα τόσο πιο πολύ γέμιζε το σκουφί.

Αμέσως έτρεξε στο σπίτι για να το πει στη μητέρα της και, ως εκ θαύματος, η μητέρα της είχε γίνει καλά. Από τότε δεν έχουν άλλα προβλήματα στη ζωή τους και ζουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

«Η κότα και η λίρα»

Ήταν ένα δροσερό απογευματάκι στις αρχές του καλοκαιριού. Ήμουν στο σπίτι της γιαγιάς μου

και καθόμουν στο τραπεζάκι, δίπλα από το παράθυρο. Καθώς κοιτούσα έξω στον κήπο, η χιαχιά ήρθε κοντά μου, ακούμπησε το χέρι της στους ώμους μου και μου είπε ότι είχε έρθει η ώρα για το μεσημεριανό φαγητό. Την παρακάλεσα να καθίσουμε λίγο ακόμα και εκείνη μου είπε πως θα μου διηγηθεί ένα παραμύθι. Χάρηκα πάρα πολύ:

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα φτωχό ανδρόγυνο που ζούσε σε ένα χωριό και το μόνο που είχαν ήταν μία κότα. Μια μέρα, καθώς ο άντρας πήγαινε στην αγορά, βρήκε μια λίρα. Την πήρε και έτρεξε πίσω στο σπίτι να το πει

στη γυναίκα του. Εκείνη μόλις είδε τη λίρα χάρηκε πάρα πολύ και είπε στον άντρα της να πάει στην αγορά να αγοράσει καινούρια πράγματα.

Στο δρόμο για την αγορά συνάντησε το στρατό του βασιλιά που ερχόταν να εισπράξει τους φόρους. Ο άντρας αναγκάστηκε να τους δώσει τη μοναδική λίρα που είχε. Γύρισε στο σπίτι απογοητευμένος. Μόλις είπε στη γυναίκα του τι είχε συμβεί, λυπήθηκε πάρα πολύ.

Καθώς τα έλεγε στη γυναίκα του, άκουγε και η κότα του. Την ίδια μέρα η κότα, χωρίς να χάσει χρόνο, έφυγε για το παλάτι του βασιλιά. Στον δρόμο συνάντησε ένα μεγάλο και βαθύ ποτάμι. Τότε η κότα είπε: «Κοιλίτσα μου, ρούφα το νερό». Και η κότα ρούφηξε το νερό και προχώρησε.

Ύστερα συνάντησε μια αλεπού. Η αλεπού είπε στην κότα να πάνε μαζί στον βασιλιά, αφού πρώτα κοιμηθούν. Η κότα φοβήθηκε και έτσι είπε: «Κοιλίτσα μου, ρούφα την αλεπού». Και τότε η αλεπού βρέθηκε στο στομάχι της κότας. Και η κότα συνέχισε τον δρόμο της.

Την άλλη μέρα η κότα έφτασε στο παλάτι και

φώναξε: «Βασιλιά, βασιλιά, θέλω πίσω τη λίρα». Τότε ο βασιλιάς είπε στους στρατιώτες του να πάρουν την κότα και να την πάνε στο κοτέτσι να την τσιμπήσουν οι άλλες κότες. Τότε η κότα είπε: «Κοιλίτσα μου, βγάλε την αλεπού». Τότε βγήκε η αλεπού και έφαγε όλες τις κότες.

Πηγαίνει πάλι η κότα στον βασιλιά και του λέει: «Βασιλιά, βασιλιά, θέλω πίσω τη λίρα». Τότε ο βασιλιάς είπε να τη βάλουν στον φούρνο. Λέει, λοιπόν, η κότα: «Κοιλίτσα μου, βγάλε το νερό», και βγήκε το νερό και έσβησε τον φούρνο.

Πηγαίνει ξανά στον βασιλιά και λέει: «Βασιλιά, βασιλιά, θέλω πίσω τη λίρα». Και ο βασιλιάς τι να κάνει, έδωσε πίσω τη λίρα και πήγε στο σπίτι της χαρούμενη.

Και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

«Η χαρούμενη γιαγιά»

Μια φορά κι ένα καιρό, σε ένα μικρό χωριουδάκι, ζούσε μια γριούλα μόνη της σε ένα μικρό σπιτάκι. Ζούσε την κάθε στιγμή της ζωής της με χαμόγελο και όχι με στενοχώρια. Γι' αυτό και όλοι

στο χωριό την αποκαλούσαν «η χαρούμενη για-
για».

Μια μέρα, καθώς έκανε τη βόλτα της, συνάντησε μια γειτόνισσα. Την ρώτησε τι κάνει κι εκείνη της απάντησε ότι είχε πολλές δουλειές να κάνει στο σπίτι της και δεν ήξερε πότε θα τελείωνε. Η γιαγιά, χαμογελαστή όπως πάντα, προσφέρθηκε να την βοηθήσει. Αφού τελείωσαν μαζί τις δουλειές, η γειτόνισσα της πρόσφερε φαγητό.

Η γιαγιά συνήθιζε να βοηθάει τους γείτονές της κι εκείνοι της έδιναν φαγητό ή χρήματα. Έτσι μπορούσε να ζει αξιοπρεπώς.

Όταν ο καιρός άλλαξε και ο χειμώνας πλησίαζε, η γιαγιά αποφάσισε να πάει στο δάσος για να μαζέψει ξύλα, ώστε να μπορεί να ζεσταθεί τις κρύες νύχτες που θα έρχονταν. Περπατώντας στο δάσος είδε ένα μεγάλο δοχείο μέσα σε μια λακκούβα. Σκέφτηκε μήπως το είχε ξεχάσει κάποιος ή το είχε πετάξει εκεί επειδή δεν το χρειαζόταν πια. Της πέρασε η ιδέα ότι θα μπορούσε να της ήταν χρήσιμο στο δικό της σπίτι.

Τραγουδώντας χαρούμενα το πήρε και το άνοιξε. Τι να δει όμως; Χρυσά νομίσματα. Δεν πίστευε στα μάτια της. Αμέσως σκέφτηκε: «Θα μπορούσα με αυτά να αγοράσω ένα μεγάλο σπίτι με τζάκι και μια μεγάλη πολυθρόνα για να πίνω εκεί το τσάι μου τις κρύες μέρες του χειμώνα».

Πήρε το δοχείο μαζί της κατά την επιστροφή της στο σπίτι. Στο δρόμο, όμως, κουράστηκε και αποφάσισε να σταματήσει για λίγο και να ανοίξει να ξαναδεί το περιεχόμενο του δοχείου. Μόλις το άνοιξε όμως, αντί για χρυσά είδε τα νομίσματα να έχουν γίνει ως δια μαγείας ασημένια. Η χαρούμενη γιαγιά δε στενοχωρήθηκε καθόλου. Απλά σκέφτηκε ότι αντί για μεγάλο σπίτι θα αγόραζε ένα μικρότερο. Και μ' αυτό ευτυχισμένη

θα ήταν. Και ξαναπήρε το δρόμο για το σπίτι της.

Όμως και πάλι κουράστηκε. Σταμάτησε και άνοιξε ξανά το δοχείο. Αυτή τη φορά είδε, αντί για ασημένια νομίσματα, σίδηρο. «Δεν πειράζει», σκέφτηκε, «θα πουλήσω τον σίδηρο και με τα χρήματα θα αγοράσω μόνο μια πολυθρόνα για να κάθομαι εκεί και να πίνω το τσάι μου».

Στη διαδρομή, και λίγο πριν φτάσει στο σπίτι της, ξαπόστασε για άλλη μια φορά και ανοίγοντας πάλι το δοχείο αντίκρισε τώρα μέσα σ' αυτό μια μεγάλη πέτρα. Μα ούτε και τότε στενοχωρήθηκε. Είπε μάλιστα: «Δεν πειράζει, και την πέτρα την χρειάζομαι. Θα την τοποθετήσω στην εξώπορτα για να μένει ανοιχτή».

Φτάνοντας τελικά στο σπίτι της η πέτρα έγινε μια μεγάλη μπάλα από βαμβάκι, ένα βαμβακερό «τέρας». Η χαρούμενη γιαγιά ξαφνιασμένη, αλλά ούτε και τότε δυσανασχέτησε. Καλωσόρισε το ζωάκι και χάρηκε μάλιστα που θα είχε συντροφιά.

Τότε το περίεργο εκείνο τέρας της είπε: «Βρήκες χρυσά νομίσματα κι έγιναν ασημένια. Τα ασημένια έγιναν σίδηρος. Ο σίδηρος έγινε πέτρα και

η πέτρα έγινε εγώ. Ποτέ δεν στενοχωρήθηκες αλλά χαρούμενη όπως πάντα δέχτηκες όλες τις αλλαγές». Και ξαφνικά, έτσι όπως εμφανίστηκε αυτό το τέρας, εξαφανίστηκε.

Η χαρούμενη γιαγιά μπήκε στο μικρό της σπιτικό και τότε με έκπληξη αντίκρισε μέσα σ' αυτό και το δοχείο με τα χρυσά νομίσματα και το δοχείο με τα ασημένια νομίσματα και τον σίδηρο και την πέτρα τοποθετημένα όλα μπροστά στο τζάκι της. Δεν πίστευε στα μάτια της! Αυτή τη φορά, όλα όσα νόμιζε πως είχε ονειρευτεί, τα έβλεπε μπροστά της.

Όπως η χαρούμενη γιαγιά, δεν πρέπει ποτέ στη ζωή μας να απογοητευόμαστε με τις δυσκολίες που μας τυχαίνουν αλλά να είμαστε πάντοτε χαρούμενοι.

«Το ποντικάκι και τα βατόμουρα»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα ποντικάκι το οποίο ήθελε το σπίτι του να βρίσκεται στην εξοχή. Του άρεσε επειδή ήταν ζεστό και άνετο με μεγάλο κήπο και πολλά λουλούδια. Κυρίως, όμως, του άρεσε διότι είχε μια μεγάλη βατομουριά στον κήπο και κάθε χρόνο είχε μια καταπληκτική σοδειά από ώριμα, ζουμερά βατόμουρα.

Ένα καλοκαίρι τα βατόμουρα του ποντικιού μας ήταν μεγαλύτερα και ζουμερότερα απ' ό,τι συνήθως. Ένα πρωί, λοιπόν, άρχισε να τα μαζεύει. Όταν πια ο ήλιος είχε σηκωθεί ψηλά στον ουρανό και το ποντικάκι μας είχε αρχίσει να ζεσταίνεται, πλησίασε στη βατομουριά ένα σπουργίτι.

«Τι ωραία βατόμουρα! Θα μου δώσεις λίγα;», τίβισε το σπουργίτι. «Τι λες, είναι δικά μου», είπε το ποντικάκι, «φύγε αμέσως». «Καλά, δεν χρειάζεται να γίνεσαι κακός», είπε το πουλάκι και πέταξε μακριά.

Τα πατουσάκια του ποντικιού μας είχαν αρχίσει να πονάνε από τη σκληρή δουλειά, όταν πήρε το μάτι του τον σκίουρο που τον κοιτούσε από τον

φράχτη του κήπου. «Θα μου δώσεις μερικά ζου-
μερά βατόμουρα;» τον ρώτησε ο σκίουρος. «Αν
σου δώσω, μετά τι θα έχω να τρώω εγώ;» απά-
ντησε απότομα το ποντικάκι. Έτσι ο σκίουρος
έφυγε με άδεια χέρια.

Το ποντικάκι σταμάτησε για να ξεκουραστεί, ό-
ταν είδε την κυρία λαγουδίνα να φτάνει πηδώ-
ντας στον κήπο του. «Τι ωραία βατόμουρα!» εί-
πε. «Ναι», είπε το ποντικάκι, «και θα τα φάω
όλα μόνος μου!». «Πρόσεξε, γιατί θα βαρυστο-
μαχιάσεις» του απάντησε η κυρία λαγουδίνα κι
έφυγε.

Έκανε πολλή ζέστη και το ποντικάκι είχε κουρα-
στεί. Έτσι αποφάσισε να πάρει έναν υπνάκο στη
σκιά των φίλων της αγαπημένης του βατομου-
ριάς. Δεν πρόσεξε, όμως, πως κάποιος τον παρα-
κολουθούσε... Ήταν η πονηρή αλεπού. Όταν είδε
πως το ποντικάκι αποκοιμήθηκε, πήδηξε πάνω
από τον φράχτη και πλησίασε αθόρυβα, μέχρι
που έφτασε στο καλάθι του ποντικού μας. Την
ώρα που έφευγε αθόρυβα, όπως και ήρθε, τσακί,
σκόνταψε σε ένα κλαδάκι.

Ξαφνικά έγινε κάτι πολύ περίεργο. Ένα βελανίδι
προσγειώθηκε στο κεφάλι της πονηρής αλεπούς.

Παφ, κι άλλο. Παφ, κι άλλο, κι άλλο, κι άλλο, παφ, παφ, παφ. Η πονηρή αλεπού άφησε το καλάθι κάτω κι έτρεξε μακριά, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Το ποντικάκι σήκωσε το κεφάλι του να δει ποιος πετούσε τα βελανίδια. Και ποιον νομίζετε ότι είδε στο κλαδί της γέρικης βελανιδιάς; Τον σκίουρο και το σπουργίτι και, την ίδια στιγμή είδε στην πόρτα του κήπου του, την κυρία λαγουδίνα. «Δεν μπορούσαμε να αφήσουμε την αλεπού να σου κλέψει τα βατόμουρα», είπε ο σκίουρος. «Αν και δεν θέλεις να τα μοιραστείς» πρόσθεσε το σπουργίτι. Το ποντικάκι κοκκίνισε από τη ντροπή του. Τότε του ήρθε μια καταπληκτική ιδέα...

Το επόμενο πρωί το ποντικάκι δε δούλευε έξω, αλλά δούλευε σκληρά μέσα στο σπίτι του. Το απόγευμα κάλεσε τους φίλους του σε ένα γεύμα με βατόμουρα. Είχε φτιάξει χυμό βατόμουρου, μαρμελάδα βατόμουρου, ζελέ βατόμουρου, κέικ βατόμουρου και πολλές τάρτες βατόμουρου. «Μου φαίνεται ότι τα βατόμουρα είναι πιο γλυκά όταν τα μοιράζεσαι με τους φίλους σου», είπε χαρούμενο το ποντικάκι στον σκίουρο, στο σπουργίτι και στην κυρία λαγουδίνα...

Ο άτυχος κλέφτης»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας όμορφος άντρας που είχε μια προκομμένη γυναίκα και τρία παιδιά. Δούλευε σε ένα εργοστάσιο με πλαστικά, δέκα ώρες τη μέρα, φροντίζοντας να μη λείπει τίποτα στην οικογένειά του.

Τα χρόνια περνούσαν ευχάριστα για την οικογένεια, τα παιδιά μεγάλωσαν αρκετά και έφτασε ο καιρός να πάνε στο Λύκειο. Μια μέρα, όμως, τον φώναξε ο διευθυντής του και του ανακοίνωσε πως το εργοστάσιο θα κάνει περικοπές, για να μην κλείσει τελείως, και ήταν ένας από τους απολυόμενους. Ο καημένος, στενοχωρήθηκε πάρα

πολύ, γιατί δεν είχε λεφτά για να ταΐσει την οικογένειά του.

Οι μέρες περνούσαν και η οικογένεια άρχισε να πεινάει. Η κατάσταση όλο και χειροτέρευε. Έτσι, αναγκάστηκε να κλέψει. Δεν είπε τίποτα στην οικογένειά του για να μην τους στενοχωρήσει. Την επόμενη μέρα πήγε σε μια τράπεζα ως πελάτης για να δει τους εσωτερικούς χώρους, έκατσε λίγο μέσα στην τράπεζα και, όταν ήρθε η σειρά του για να εξυπηρετηθεί, είπε ένα ψέμα, πως ξέχασε την ταυτότητά του, και έφυγε.

Μετά από λίγες μέρες ξαναπήγε στην τράπεζα, είχε όμως πολύ κόσμο και πολλούς αστυνομικούς, γιατί εκείνη την ημέρα είχαν πληρωμές. Έτσι έφυγε και ξαναπήγε στο σπίτι του χωρίς να πει τίποτα στη γυναίκα του.

Άφησε να περάσει λίγος καιρός και ξαναπήγε στην τράπεζα αποφασισμένος για όλα. Μπήκε μέσα με ένα πιστόλι. Πήγε κατευθείαν στο ταμείο και ζήτησε από τον ταμιά να βάλει όλα τα λεφτά μέσα σε έναν σάκο που είχε. Ο ταμίας έκανε ό,τι του είπε χωρίς να προβάλλει αντίσταση. Δεν κατάλαβε, όμως, πως ένας άλλος πελάτης με το κινητό του κάλεσε την αστυνομία και μέσα σε

πέντε λεπτά οι αστυνομικοί ήταν έξω από την τράπεζα φωνάζοντάς του να παραδοθεί.

Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, γιατί τον είχαν περικυκλώσει. Δεν ήταν κακός, δεν είχε βλάψει κανέναν, αλλά η ανάγκη τον έσπρωξε να κάνει μια τέτοια πράξη. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν η οικογένειά του. Τον συνέλαβαν, έγινε το δικαστήριο και τον φυλάκισαν για επτά έτη...

Τα χρόνια πέρασαν γρήγορα μέσα στη φυλακή και ήρθε ο καιρός να βγει. Έξω από τη φυλακή τον περίμενε η οικογένειά του με αγωνία. Πήγαν όλοι μαζί στο σπίτι τους, όπου τον περίμενε ένα υπέροχο γλέντι μαζί με όλη τη γειτονιά.

Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

«Ο μικρός τυμπανιστής»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας μικρός τυμπανιστής που ήταν πολύ φτωχός. Ένα άλλο παιδί που ήταν πλούσιο και ήθελε τα πάντα δικά του, μια μέρα ζήτησε από τον μικρό τυμπανιστή να του δώσει το τύμπανό του, αλλά ο μικρός τυμπανιστής αρνήθηκε.

Μετά από λίγη ώρα το πλούσιο παιδί τού είπε ότι, αν δεν του δώσει πέντε νομίσματα, θα πρέ-

πει να του δώσει το τύμπανό του. Τότε ο μικρός τυμπανιστής στενοχωρήθηκε γιατί δεν είχε τα χρήματα. Μετά από λίγα λεπτά σκέφτηκε να κάνει καμιά δουλειά για κάποιον, ώστε να αποκτήσει τα χρήματα, κι αυτό έκανε.

Μετά από λίγες μέρες το πλούσιο παιδί είπε στον μικρό τυμπανιστή να του δώσει τα νομίσματα και αυτός του τα έδωσε. Είπε πάλι το πλούσιο παιδί ότι αν δεν του δώσει τρία ψωμιά θα πάρει

το τύμπανό του. Σκέφτηκε τότε ο μικρός τυμπανιστής να πάει να βοηθήσει έναν αγρότη για να του δώσει τρία ψωμιά κι αυτό έκανε.

Μετά από λίγες μέρες το πλούσιο παιδί είπε στον μικρό τυμπανιστή να του δώσει τα τρία ψωμιά και αυτός του τα έδωσε. Είπε πάλι το πλούσιο παιδί ότι αν δεν του δώσει δύο βάζα μαρμελάδα φράουλα θα του πάρει το τύμπανο. Ο μικρός τυμπανιστής σκεφτόταν πώς θα αποκτήσει τις μαρμελάδες. Η ιδέα που του ήρθε ήταν να πάει σε ένα μαγαζί με γλυκά να βοηθήσει και μετά να πάρει τις μαρμελάδες, κι αυτό έκανε.

Όταν απέκτησε τις μαρμελάδες, πήγε και τις έδωσε στο πλούσιο παιδί. Τότε, λοιπόν, το πλούσιο παιδί τα παράτησε και δεν ξαναζήτησε τίποτε από τον μικρό τυμπανιστή.

«Ο Μηνάς»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άνθρωπος, ο Μηνάς. Πήγε σε δυο γιαγιάδες να τις ρωτήσει τι άποψη είχαν για κάθε έναν μήνα.

Ο Μηνάς πήγε στην πρώτη γιαγιά και χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της. Της λέει: «Γεια σου, γιαγιάκα. Τι γνώμη έχεις για τον Ιανουάριο;». Η

γιαγιά είπε: «Ο Ιανουάριος είναι ο πρώτος μήνας του χρόνου, τα παιδιά παίζουν στο χιόνι, τραγουδούν, χαίρονται, τα τζάκια καίνε, είναι γιορτές, όλοι είναι με τις οικογένειές τους».

«Ο Φεβρουάριος;». «Ο Φεβρουάριος είναι ο πιο όμορφος μήνας, τα παιδιά ντύνονται με στολές, χτυπούν τις πόρτες των σπιτιών, οι δρόμοι είναι στολισμένοι με κολοκύθες». «Τον Μάρτιο;». «Τον Μάρτιο μπαίνει η άνοιξη, ανθίζουν τα λουλούδια, βγαίνουν τα φρούτα». «Τον Απρίλιο;». «Τον Απρίλιο αρχίζουν οι ζέστες, τα παιδιά πηγαίνουν σχολείο με το ζόρι».

«Τον Μάιο;». «Τον Μάιο βάφουμε αυγά, πηγαί-
νουμε εκκλησία, γίνεται η Ανάσταση του Χρι-
στού!». «Τον Ιούνιο;». «Τον Ιούνιο κλείνουν τα
σχολεία, τα παιδιά παίζουν στις αυλές». «Τον
Ιούλιο;». «Ο Ιούλιος είναι ζεστός μήνας, πηγαί-
νουμε στις πισίνες, στις θάλασσες και τρώμε
παγωτά!». «Τον Αύγουστο;». «Τον Αύγουστο
πάμε διακοπές, πάμε στα πανηγύρια». «Τον Σε-
πτέμβριο;». «Τον Σεπτέμβριο ανοίγουν τα σχο-
λεία, πέφτουν τα φύλλα από τα δέντρα».

«Τον Οκτώβριο;». «Τον Οκτώβριο τα παιδιά κά-
νουν παρέλαση, γιορτάζουμε τον πόλεμο που έ-
καναν οι πατριώτες μας». «Τον Νοέμβριο;». «Τον
Νοέμβριο αρχίζουν τα κρύα, ανάβουν τα τζάκια
και είναι και το Halloween!». «Τον Δεκέμβριο;». «Τον
Δεκέμβριο είναι τα Χριστούγεννα, τα παι-
διά λένε τα κάλαντα». «Σ' ευχαριστώ, γιαγιά.
Γεια σου».

Μετά ο Μηνάς πήγε στην άλλη γιαγιά (την κα-
κιά) και της χτύπησε την πόρτα: «τοκ, τοκ».
«Γεια σου, γιαγιά. Τι έχεις να μας πεις για τους
μήνες;». «Οι μήνες είναι ό,τι χειρότερο». «Για
πες για τον Ιανουάριο». «Ο Ιανουάριος είναι ό,τι
χειρότερο. Κάνει κρύο, τα παιδάκια παίζουν στο

χιόνι, κάνουν φασαρία, δε μ' αφήνουν να κοιμηθώ, άστα, άστα...». «Για τον Φεβρουάριο;». «Τον Φεβρουάριο τα παιδιά ντύνονται στις απόκριες, χτυπούν το κουδούνι μου και μ' ενοχλούν».

«Ο Μάρτιος πώς σου φαίνεται;». «Τον Μάρτιο ανθίζουν τα λουλούδια, ο κήπος γεμίζει χόρτα». «Ο Απρίλιος;». «Και αυτός είναι κουτσός, ψυχρός και ανάποδος». «Ο Μάιος;». «Τον Μάιο ο κόσμος πάει στην εκκλησία, στην Ανάσταση, μπαμ, μπουμ, μπιμ...». «Ο Ιούνιος;». «Ό,τι χειρότερο. Οι αγρότες θερίζουν τα σάβια, σκόνη, και έχεις και τα παιδιά να κάνουν φασαρία, άστα». «Ο Ιούλιος;». «Ο Ιούλιος είναι λίγο καλύτερος, γιατί όλοι φεύγουν διακοπές και έχει ησυχία».

«Ο Αύγουστος;». «Και αυτός είναι λίγο καλύτερος!». «Ο Σεπτέμβριος;». «Τον Σεπτέμβριο πέφτουν τα φύλλα από τα δέντρα, η αυλή γεμίζει και πρέπει να τη σκουπίσω». «Ο Οκτώβριος;». «Τον Οκτώβριο αρχίζουν τα κρύα, πρέπει να βρισκω ξύλα για το τζάκι, τα παιδιά κάνουν παρέλαση, τύμπανα, φασαρίες!...». «Ο Νοέμβριος;». «Τον Νοέμβριο είναι λίγο ήσυχια, γιατί τα παιδιά και οι γονείς τους είναι στις δουλειές τους». «Ο Δεκέμβριος;». «Τον Δεκέμβριο είναι τα Χριστού-

γεννα, τα παιδιά χτυπούν πόρτες, δεν με αφήνουν να κοιμηθώ, λαμπάκια, στολίδια, άστα, φύγε μακριά...».

Κι έτσι ο Μηνάς έφυγε και πήγε να συναντήσει τους δώδεκα μήνες να τους πει τη γνώμη των δύο γιαγιάδων, της καλής και της κακιάς...

«Ο πονηρός χανωματής»

Μια φορά κι έναν καιρό, τα πολύ παλιά τα χρόνια, σε μια πόλη μακρινή ζούσαν άνθρωποι πολλοί που τρώγανε το φαγητό τους με μαχαίρια, με κουτάλια και πιρούνια.

Στην πόλη αυτή τη μακρινή ήρθε ένας άνθρωπος που ήτανε, έλεγε, ειδικός στο γυάλισμα κουζινικών. Περιφερότανε, λοιπόν, στους δρόμους με

ένα τεράστιο τσουβάλι, γεμάτο εργαλεία, στους ώμους. Ήτανε γανωματής. Καλούσε όλους τους ανθρώπους της πόλης να φέρουν στην πλατεία τα μαχαίρια τους, τα κουτάλια τους και τα πιρούνια τους για να τούς τα γυαλίσει και να ξαναγίνουν σαν καινούρια. Αυτή ήταν η δουλειά του και βεβαίωνε ότι ήταν ο πιο ικανός απ' όλους.

Έκατσε και περίμενε στην πλατεία χαμογελαστός τους πρώτους του πελάτες. Και δεν άργησαν να φανούν. Όλοι οι κάτοικοι της μακρινής αυτής πόλης τού έφεραν τα μαχαίρια τους, τα κουτάλια τους και τα πιρούνια τους να τους τα γυαλίσει. Άρχισε λοιπόν να τα γυαλίζει. Κάθε τόσο, όμως, έριχνε μέσα στο καζάνι του μια περίεργη κίτρινη σκόνη που, όπως έλεγε, θα τα έκανε να αστράφτουν καλύτερα κι από καινούρια. Είχε, όμως, κακό σκοπό στο μυαλό του. Δεν ήθελε απλά να τα γυαλίσει αλλά να τα βάλει να μαλώσουν μεταξύ τους, να φθαρούν αμέσως και να χρειάζονται οι άνθρωποι ξανά να τους τα γυαλίσει. Όταν τέλειωσε, όλα τα μαχαιροκουταλοπίρουνα άστραφταν στη μέση της πλατείας. Οι άνθρωποι τού έδωσαν την αμοιβή του και άλλα πολλά δώρα για να τον

ευχαριστήσουν. Ήταν πράγματι ένας «καλλιτέχνης» γανωματής!

Το ίδιο βράδυ σε όλες τις κουζίνες της μακρινής πόλης ακούστηκε ένας θόρυβος που κανείς δεν είχε ξανακούσει. Μέσα στα συρτάρια και στα ντουλάπια τα μαχαιροκουταλοπίρουνα τρίβονταν μεταξύ τους σαν να τους είχες ρίξει φαγουρόσκη! Το άλλο πρωινό ανήσυχοι οι άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στην πλατεία, όπου τους περίμενε... κατά τύχη ο γανωματής. Έκπληκτος άκουσε όσα του είπαν και αμέσως ξανάπιασε δουλειά. Τι να έκαναν! Του έδωσαν πάλι τα μαχαιροκουταλοπίρουνά τους να τα ξαναγαλίσσει. Κάθε τόσο, πάλι, έριχνε μέσα στο καζάνι του την ίδια περίεργη κίτρινη σκόνη που, όπως έλεγε, θα τα έκανε να αστράφτουν καλύτερα κι από καινούρια.

Όταν τέλειωσε, όλα τα μαχαιροκουταλοπίρουνα άστραφταν ξανά στη μέση της πλατείας. Οι άνθρωποι τού ξανάδωσαν την αμοιβή του, χωρίς δώρα όμως για να τον ευχαριστήσουν. Το ίδιο βράδυ οι κουζίνες αντήχησαν και πάλι από τριξίματα!

Την επόμενη μέρα μαζεύτηκαν οι άνθρωποι

ανήσυχoi και φανερά εκνευρισμένοι στην πλατεια, όπου τους περίμενε... πάλι κατά τύχη ο γανωματής. Άκουσε με προσοχή όσα του είπαν και αμέσως τους υποσχέθηκε να δώσει λύση στο πρόβλημά τους. Ο γανωματής έτριβε τα χέρια του από ικανοποίηση γιατί είχε ξεγελάσει τους κατοίκους της μακρινής αυτής πόλης και πληρώθηκε διπλάσια για την ίδια δουλειά. Χαρούμενος ξεκίνησε πάλι να γυαλίζει τα μαχαιροκουταλοπίρουνα. Μόλις ήταν έτοιμος να ρίξει μέσα στο καζάνι του εκείνη την περίεργη κίτρινη σκόνη, τον πλησίασαν δυο μικρά αδερφάκια που έκλαιγαν, γιατί δεν είχαν άλλα χρήματα να του δώσουν να τους ξαναγυαλίσει τα μαχαιροκουταλοπίρουνά τους. Τότε ο πονηρός γανωματής συνειδητοποίησε πως δεν είχε κάνει καθόλου καλά που κορόιδεψε τους κατοίκους της μακρινής πόλης. Γυάλισε, λοιπόν, και επιδιόρθωσε όλα τα μαχαιροκουταλοπίρουνα όλων των ανθρώπων χωρίς να ζητήσει αμοιβή.

Το ίδιο βράδυ αποφάσισε να φύγει από τη μακρινή αυτή πόλη. Στο δρόμο πέταξε σε ένα γκρεμό την περίεργη εκείνη κίτρινη σκόνη, που ανάγκαζε τα μαχαιροκουταλοπίρουνα να τρίβονται μεταξύ τους και να φθείρονται αμέ-

σως. Η δουλειά του, βέβαια, ήταν καταπληκτική. Τα μαχαιροκουταλοπίρουνά της μακρινής αυτής πόλης άστραφταν σαν καινούρια για πολλά, πολλά χρόνια και κανείς άλλος γανωματής δεν εμφανίστηκε ποτέ να τα γυαλίσει.

Ήταν πραγματικά ένας πονηρός «καλλιτέχνης» γανωματής! Τη διηγούνται την ιστορία οι γιγα-γιάδες στα εγγόνια τους και αυτά τρέχουν στα συρτάρια και στα ντουλλάπια να δουν τα μαχαιροκουταλοπίρουνά που ακόμη αστράφτουν!

«Το κοριτσάκι με τα σπέρτα»

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα σπίτι φτωχικό ζούσε ένα κοριτσάκι με την οικογένειά της. Ήταν, όμως, πολύ φτωχοί! Είχε χάσει τον μπαμπά της, και η μαμά της ήταν πολύ άρρωστη. Αναγκαζόταν το κοριτσάκι να βγαίνει στον δρόμο για να πουλάει σπέρτα. Με τα χρήματα που έπαιρνε μπορούσε να αγοράσει λίγο φαγητό αλλά και τα φάρμακα που χρειαζόταν η μητέρα της για να γίνει καλά.

Μια μέρα βγήκε από νωρίς το πρωί για να πουλήσει τα σπέρτα. Γύριζε όλη μέρα, αλλά δεν είχε πουλήσει ούτε ένα σπέρτο. Βράδιασε και δεν είχε

πάρει καθόλου χρήματα, αφού κανείς δεν αγόρασε τα σπέρτα. Μιας και η ώρα είχε περάσει και το κρύο ήταν τσουχτερό, αποφάσισε να κάτσει σε μια γωνίτσα του δρόμου να ξαποστάσει.

Εκεί σκέφτηκε πως με τα σπέρτα που είχε μπορούσε ανάβοντάς τα να ζεσταθεί για λίγο. Αναψε

το πρώτο, τίποτα. Άναψε το δεύτερο, τίποτα. Το τρίτο, ξανά τίποτα. Πού να ζεσταθεί ανάβοντας έτσι απλά τα σπέρτα της!

Πέρασε η ώρα και το κοριτσάκι απογοητεύτηκε. Έγειρε λίγο το σώμα της. Αμέσως αποκοιμήθηκε και έκανε όνειρα πολλά! Όταν ξύπνησε, είδε κόσμο μαζεμένο τριγύρω της. Λυπήθηκαν το καημένο το κορίτσι κι έτσι, ο ένας μετά τον άλλο, αγόρασαν τα σπέρτα της.

Εκείνη, χαρούμενη, με τα χρήματα που είχε βγάλει από τα σπέρτα επέστρεψε στο σπίτι της. Αγόρασε τα φάρμακα της μητέρας της, αγόρασε και φαγητό. Ήταν όλοι πολύ χαρούμενοι. Όταν μάλιστα και η μητέρα της έγινε καλά, ευτυχημένοι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

«Η χρυσή μηλιά»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας φτωχός γεωργός που ζούσε σε μια καλύβα. Ο γεωργός το μόνο που είχε ήταν ένα μικρό χωράφι με τέσσερα δέντρα.

Ήταν πολύ καλός άνθρωπος και όλοι τον αγαπούσαν γιατί, αν και φτωχός, βοηθούσε τους συνανθρώπους του όσο μπορούσε. Κάθε μέρα πήγαινε

στα δέντρα του, τα πότιζε, τα κλάδευε και έ-
παιρνε τους καρπούς τους. Αυτό συνεχίστηκε για
αρκετό καιρό.

Μια μέρα ξεκίνησε πάλι για το χωράφι του αλλά
φτάνοντας εκεί τι να δει; Το ένα δέντρο του είχε
ξεραθεί τελείως. Σκέφτηκε: «Δεν πειράζει, έχω
τα άλλα τρία».

Πηγαίνει πάλι μετά από δύο μέρες και τι να δει,
είχε ξεραθεί και δεύτερο δέντρο. Και πάλι σκέ-
φτηκε: «Δεν πειράζει, έχω τ' άλλα δύο».

Πηγαίνει πάλι μετά από λίγες μέρες και βλέπει
τα υπόλοιπα δύο δέντρα ξεραμένα. Στεναχωρή-

θηκε πάρα πολύ γιατί δεν είχε τίποτα άλλο.

Εκεί που καθόταν, βλέπει ξαφνικά στη ρίζα ενός ξεραμένου δέντρου έναν σπόρο. Χωρίς να χάσει καιρό παίρνει τον σπόρο και τον φυτεύει και, αφού τον πότισε, γύρισε πίσω στην καλύβα του.

Την άλλη μέρα ξαναπηγαίνει στο χωράφι για να ποτίσει τον σπόρο. Φτάνοντας εκεί βλέπει μια χρυσή μηλιά. Η χαρά του ήταν απερίγραπτη. Μάζεψε γρήγορα τα μήλα και πήγε να τα πουλήσει. Με τα λεφτά που πήρε αγόρασε ένα καινούριο σπίτι για να ζήσει άνετα και βοήθησε όλους όσους είχαν ανάγκη.

Και έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

«Ο γερο-γάτος»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν σ' ένα σπίτι ένας γάτος πολύ έξυπνος και γρήγορος και αλίμονο στον ποντικό που θα τολμούσε να ξεμυτίσει. Δεν μπορούσε να του ξεφύγει με κανέναν τρόπο. Έδινε ένα σάλτο και τον γράπωνε με τα νύχια του. Είχε γίνει, όπως έλεγαν, ο φόβος και ο τρόμος των ποντικών του σπιτιού εκείνου, αλλά και όλης της περιοχής. Αυτή η επιτυχία, που είχε στο κυνήγι των ποντικών, τον είχε κάνει περήφανο

κι εγωιστή.

— Εμένα δε μου ξεφεύγει κανένας ποντικός! έλεγε στους άλλους γάτους που τύχαινε να συναντήσει στον δρόμο του. Δεν πέρασε μέρα που να μην έπιασα και από έναν. Δε θυμάμαι να έχω πεινάσει ποτέ στη ζωή μου.

Όμως, κάποτε, γέρασε κι ο γάτος μας. Άρχισε να μη βλέπει καλά, να μην οσμίζεται όπως πριν, να μην ακούει και το χειρότερο απ' όλα να μην είναι ευκίνητος. Σπάνια έπιανε κανένα ποντικό, κανένα γέρο, σαν εκείνον, ποντικό...

Οι άλλοι γάτοι άρχισαν τώρα να τον περιγελούν.

— Τι γίνεται; του έλεγαν. Μάθαμε ότι στο σπίτι σου υπάρχουν πολλά ποντίκια και δε σε φοβούνται πια. Γέρασες καημένη!

— Εγώ; έλεγε ο γερο-γάτος. Σας δίνω το λόγο μου ότι σε λίγες μέρες δε θα υπάρχει κανένας ποντικός στο σπίτι...

— Μπα; Και... πώς θα τους διώξεις;

— Δε θα τους διώξω. Θα τους φάω.

— Και πώς δεν τους έφαγες ως τώρα;

— Έννοια σας και θα δείτε ποιος είμαι εγώ!

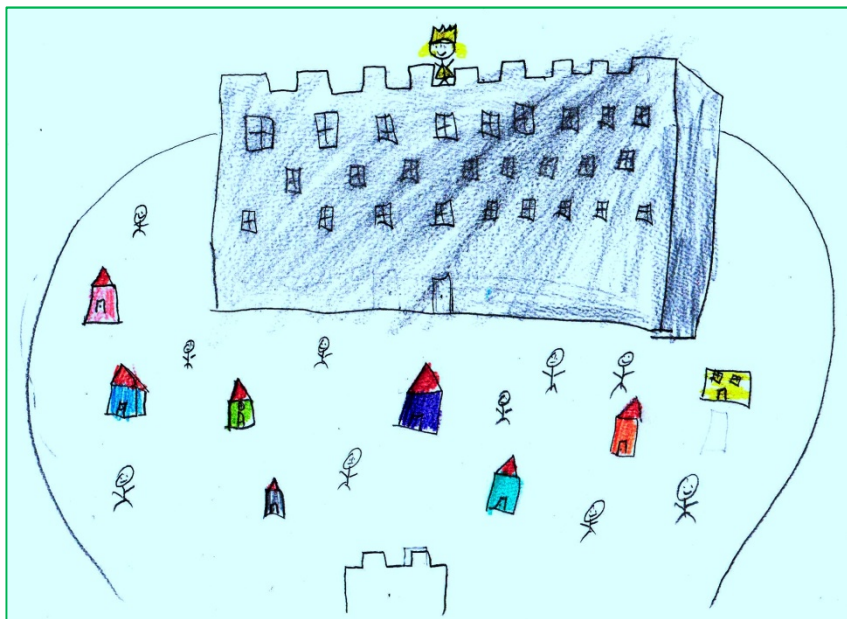
Εκείνη την ημέρα ο γερο-γάτος γύρισε στο σπίτι του και προσπαθούσε να βρει τρόπο για να πιάσει όλους τους ποντικούς. Και σκέφτηκε ένα... πανούργο σχέδιο. Μπήκε μέσα στο τσουβάλι με το αλεύρι, κυλίστηκε κι έγινε κάτασπρος. «Τώρα που θα 'ρθουν οι ποντικοί να φάνε αλεύρι», σκέφθηκε, «δε θα με δουν έτσι όπως είμαι άσπρος και θα τους αρπάξω...».

Άρχισε να ξερογλείφεται. Ήταν σίγουρος ότι οι ποντικοί θα έπεφταν στην παχίδα του. Με αυτό το σχέδιο θα χόρταινε πάλι ποντικούς.

Όμως ο γερο-γάτος ξέχασε έξω από το τσουβάλι την ουρά του! Οι ποντικοί τον πήραν είδηση και το 'βαλαν στα πόδια!

Έτσι, ο γερο-γάτος έμεινε πάλι νηστικός και δεν τόλμησε να βγει άλλη φορά στον δρόμο και να περηφανευτεί, όπως είχε κάνει τόσες και τόσες φορές...

«Η μικρή βασίλισσα»

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα βασίλειο μακρινό, είχαν χάσει τον βασιλιά και τη βασίλισσα αλλά είχαν την κόρη της βασίλισσας, τη Σοφία, που ήταν δώδεκα χρονών που δεν μπορούσε να βασι-

λέπει μόνη της.

Ο βοηθός τής Σοφίας, βέβαια, ήθελε να την κάνει βασίλισσα, επειδή δε θα μπορούσε να διοικήσει το βασίλειο και θα γινόταν ο ίδιος βασιλιάς.

Όταν έγινε η Σοφία βασίλισσα, δεν ασχολιόταν με το βασίλειο και ο βοηθός της διέταξε να βάλουν τον τριπλάσιο φόρο, από αυτόν που υπήρχε, για να γίνει κάποτε αυτός βασιλιάς.

Πέρασε ο καιρός, πολλοί δεν είχαν χρήματα να πληρώσουν και έμπαιναν στη φυλακή.

Μια μέρα που η Σοφία έπαιζε, άκουσε κάτι και πήγε να δει τι ήταν. Είδε έναν άνθρωπο να τον χτυπάει η φρουρά με διαταγή του βοηθού της.

Ρώτησε γιατί τον χτυπούσαν και της απάντησαν πως δεν είχε να πληρώσει τον φόρο. Τότε η Σοφία τον συγχώρεσε και έδωσε διαταγή να τον αφήσουν ελεύθερο.

Όταν η Σοφία έμαθε πως ο φόρος τριπλασιάστηκε και πως το είχε κάνει αυτό ο βοηθός της, νευρίασε και τον έβαλε στη φυλακή.

Η Σοφία απέσυρε τους φόρους και από τότε έγινε η καλύτερη μικρή βασίλισσα.

«Το μοναχικό παιδί»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα πολύ μοναχικό παιδί, ο Γιάννης, και κάθε φορά που πήγαινε στο πάρκο συναντούσε κάτι παιδιά τα οποία με το που τον έβλεπαν έφευγαν μακριά από το πάρκο.

Όπως συνέβαινε συνήθως, μια μέρα συνάντησε πάλι τα παιδιά στο πάρκο κι αυτά έκαναν ξανά το ίδιο πράγμα, έφυγαν. Την επόμενη μέρα όμως, όταν συνάντησε εκείνα τα παιδιά, υπήρχε εκεί κι ένα παιδί μόνο του.

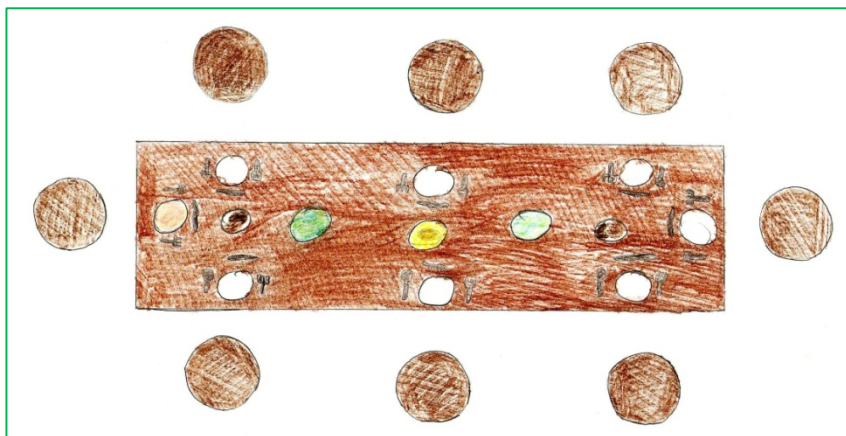
Ενώ τα παιδιά έφυγαν πάλι, πήγε να συναντήσει το άλλο παιδί, που δεν έφυγε, και τον ρώτησε γιατί ήταν μόνο του. Το παιδί τού απάντησε ότι δεν είχε φίλους και ο Γιάννης του είπε ότι από δω και πέρα θα είχε έναν, εκείνον. Το παιδί χάρηκε και είπε στον Γιάννη ότι ήθελε να γίνουν φίλοι. Του εί-

πε και το όνομά του: «Βασίλης».

Με τον καιρό οι δύο φίλοι έγιναν αχώριστοι. Όλο αυτό τον καιρό τα άλλα παιδιά έκαναν ξανά το ίδιο· όταν έβλεπαν τον Γιάννη και τον Βασίλη, έφευγαν.

Αλλά από τότε οι δύο φίλοι ήταν μαζί κι ευτυχισμένοι.

«Η μικρή Μαρία»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν η μικρή Μαρία. Οι γονείς της ήταν πολύ φτωχοί και λυπημένοι που η κόρη τους δεν μπορούσε να έχει ό,τι θέλει. Η Μαρία όμως ήταν ευτυχισμένη με ό,τι είχε.

Μια μέρα η Μαρία περπατούσε στο δάσος και είδε έναν άνθρωπο να ζητάει ξύλα για να χτίσει ένα δικό του σπιτικό. Η Μαρία έτρεξε, έκοψε αρκετά ξύλα και τα έδωσε στον άνθρωπο.

Μετά από λίγο συνάντησε μια κυρία με τα τρία της παιδιά να ζητάνε φαΐ. Η Μαρία χωρίς δεύτερη σκέψη πήγε στο σπίτι της, πήρε αρκετό φαγητό και το έδωσε στη γυναίκα.

Την επόμενη μέρα είδε μια πολυμελή οικογένεια να ζητάει χρήματα. Η Μαρία είχε λίγα λεφτά πάνω της, οπότε τους τα έδωσε.

Μετά από μία εβδομάδα η Μαρία και οι γονείς της πήγαν μια βόλτα κάπου μακριά από το σπίτι τους. Όταν γύρισαν έμειναν έκπληκτοι! Στη θέση του παλιού και μικρού σπιτιού τους υπήρχε μια τεράστια βίλα. Όταν μπήκαν μέσα βρήκαν το ψυγείο γεμάτο και ένα τεράστιο χρηματοκιβώτιο με πολλά χρήματα.

Η μικρή Μαρία κατάλαβε αμέσως ποιοι το είχαν κάνει αυτό. Τους βρήκε, τους ευχαρίστησε και μετά τους έκανε το τραπέζι στο καινούριο τους σπίτι.

Και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

«Ο μυστικός χρωματισμός»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν δύο πολύ αγαπημένα δίδυμα, ο Κέβιν και ο Έρλινγκ, που ζούσαν σε μια σκανδιναβική χώρα, τη Νορβηγία, μαζί

με τις δύο αδερφές τους και τους γονείς τους.

Μια πανέμορφη βραδιά του Δεκέμβρη τα δυο παιδιά, ενώ κοίταζαν τα άστρα, παρατήρησαν έναν περίεργο χρωματισμό στον ουρανό. Μόλις το είδαν, έτρεξαν στους γονείς τους για να μάθουν τι είδους χρωματισμός είναι.

Ο πατέρας τούς απάντησε πως αυτό που παρατήρησαν στον ουρανό ονομάζεται Σέλας. Το Σέλας είναι ένα φυσικό πολύχρωμο φως που εμφανίζεται στον ουρανό κυρίως σε μεγάλα γεωγραφικά πλάτη. Όταν το φαινόμενο συμβαίνει στον Βόρειο Πόλο αποκαλείται Βόρειο Σέλας, ενώ αντί-

στοιχα όταν παρατηρείται στον Νότιο Πόλο αποκαλείται Νότιο Σέλας.

Τα δύο αδέρφια, έκπληκτα από τις πληροφορίες που τους δόθηκαν, ήθελαν να ζήσουν για όλη τους τη ζωή στη Νορβηγία για να βλέπουν το πανέμορφο φυσικό φαινόμενο.

Μετά από κάποια χρόνια, μόλις ο Κέβιν και ο Έρλινγκ τελείωσαν το σχολείο, έπρεπε να φοιτήσουν σε πανεπιστήμιο. Αλλά οι σχολές που ήθελαν να σπουδάσουν δεν υπήρχαν στη Νορβηγία και αναγκάστηκαν να φύγουν από την πανέμορφη αυτή χώρα.

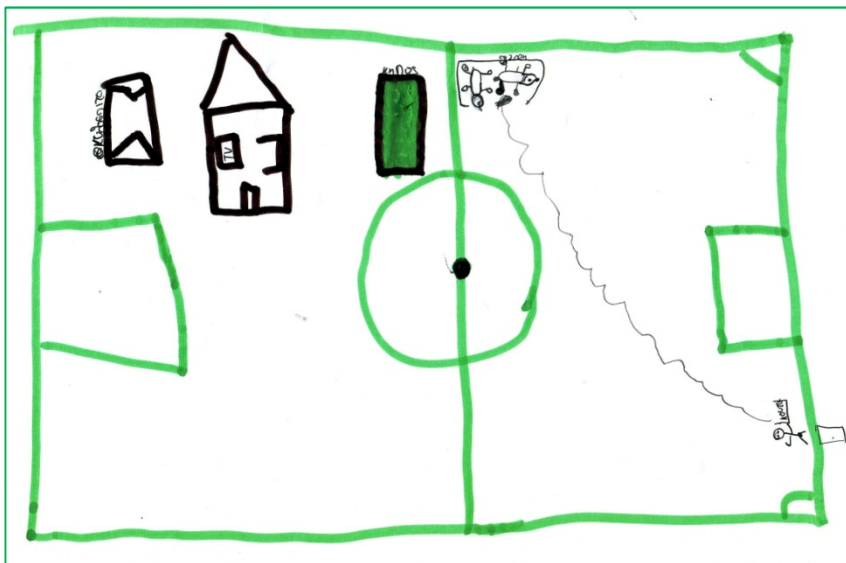
Όταν πέρασαν τα χρόνια, τα παιδιά θεωρούσαν πια το Σέλας ένα απλό φυσικό φαινόμενο, ενώ παλιά το θεωρούσαν μαγικό. Μόλις τελείωσαν τις σχολές τους, ο Κέβιν και ο Έρλινγκ γύρισαν στη Νορβηγία. Η οικογένειά τους τους καλοδέχτηκε την ημέρα, αλλά τη νύχτα τους καλοδέχτηκε το Βόρειο Σέλας.

«Τα τρία σκυλάκια»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν τρία σκυλάκια που ήταν αδέσποτα, ώσπου μια μέρα τα υιοθέτησε ένας κύριος, μεγάλος στην ηλικία.

Όταν έφτασαν σπίτι έπεσαν για ύπνο, γιατί ήταν όλοι πολύ κουρασμένοι.

Την επόμενη μέρα ξύπνησαν και πήγαν να μαζέψουν φρούτα για πρωινό και όταν γύρισαν σπίτι επιτέθηκε ένας λύκος στον άνθρωπο, μα ένα σκυλάκι δάγκωσε την ουρά του λύκου και δεν μπόρεσε να κάνει μεγάλο δάγκωμα στον άνθρωπο.

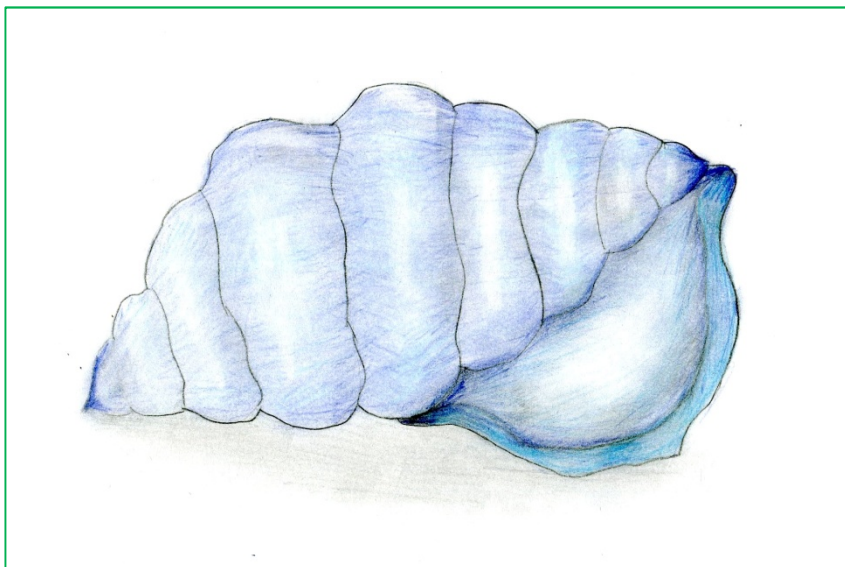

Πήγαν σπίτι, κοιμήθηκαν αλλά την άλλη μέρα ο κύριος αρρώστησε και πέθανε.

«Η Νίκη και το κοχύλι»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κορίτσι που το λέγανε Νίκη. Στη Νίκη άρεσε πολύ να πεγαίνει

στη θάλασσα με τον πατέρα της και τη θεία της για να μαζεύει κοχύλια, όταν εκείνοι ψάρευαν.

Μια μέρα, καθώς έψαχνε για διάφορα κοχύλια, είδε ένα πανέμορφο και σπάνιο κοχύλι. Ξαφνικά ακούστηκε μια παράξενη φωνούλα μέσα από το κοχύλι και είπε πως θα της πραγματοποιούσε οποιαδήποτε ευχή είχε αλλά μόνο μία φορά την ημέρα. Η Νίκη ξαφνιασθηκε και, για να δει αν το κοχύλι έλεγε την αλήθεια, ευχήθηκε να έχει ένα σκυλάκι, όταν γυρνούσε στο σπίτι της.

Έτσι και έγινε. Μόλις έφτασε στο σπίτι, η μαμά της έκανε έκπληξη με ένα μικρό χνουδωτό σκυλάκι. Η Νίκη δε μπορούσε να το πιστέψει. Εκείνο

το βράδυ έμεινε ξύπνια μέχρι τα ξημερώματα, γιατί σκεφτόταν την ευχή που θα μπορούσε να κάνει την επόμενη μέρα.

Την επόμενη ευχήθηκε οι γονείς της να βρουν μια καλή δουλειά και αμέσως πραγματοποιήθηκε. Η μαμά της έγινε δημοσιογράφος και ο μπαμπάς της γιατρός. Ούτε οι γονείς της κατάλαβαν πώς έγινε.

Αυτό συνεχίστηκε για δύο μήνες περίπου και η Νίκη είχε ό,τι ήθελε. Δεν ήξερε πια τι άλλο να ευχηθεί! Μια μέρα, όμως η Νίκη είδε στο δρόμο ένα φτωχό αγόρι, περίπου στην ηλικία της, και αποφάσισε να του χαρίσει ένα κοχύλι. Του είπε πως αυτό το κοχύλι μπορούσε να του πραγματοποιήσει τις ευχές του μόνο μία φορά την ημέρα. Το αγόρι την ευχαρίστησε και η Νίκη χάρηκε πολύ για την πράξη που έκανε.

Μετά από πολλά χρόνια η Νίκη και το αγόρι ξανασυναντήθηκαν. Το αγόρι την ευχαρίστησε ξανά και της έδωσε δουλειά στην εταιρεία του. Έτσι ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

«Ο βασιλιάς και το αλάτι»

Ήταν κάποτε ένας βασιλιάς και είχε τρεις κόρες.

Μια μέρα τις ρώτησε να του πουν πόσο τον αγαπούσαν. Η μεγαλύτερη απάντησε όσο το χρυσάφι, η μεσαία όσο τον ήλιο με το φεγγάρι, ενώ η μικρότερη όσο το αλάτι.

Ο βασιλιάς έγινε έξαλλος με την τρίτη κόρη του, καθώς πίστευε πως το μέγεθος της αγάπης της κόρης του ήταν ασήμαντο. Την έδιωξε από το παλάτι λέγοντάς της πως δεν θέλει να την ξαναδεί.

Η κοπέλα περιπλανήθηκε για χρόνια με μεγάλο παράπονο που τόσο άδικα την έδιωξε ο πατέρας της. Ένας πρίγκιπας που την είδε την ερωτεύτηκε και τη νυμφεύτηκε.

Μετά από πολλά χρόνια έμαθε πως στο δικό της

βασίλειο θα έδιναν γεύμα προς τιμήν του πατέρα της. Διέταξε η κοπέλα τον μάγειρα του παλατιού όλα τα φαγητά που θα σερβιριστούν να είναι ανάλατα και να μην δοθεί αλάτι, όσο κι αν το ζητήσουν.

Όταν ο πατέρας της άρχισε να τρώει, πέταξε θυμωμένος το κουτάλι του και είπε πως όλα τα φαγητά ήταν άνοστα. Ζήτησε να του δώσουν αλάτι. Αρνήθηκαν, και τότε θύμωσε ακόμα πιο πολύ. «Θα φύγω», φώναξε, «αφού δεν μπορείτε να μου δώσετε κάτι τόσο σημαντικό όσο το αλάτι». Τότε εμφανίστηκε μια κοπέλα και του είπε: «Μα εσείς κάποτε διώξατε την κόρη σας επειδή σας είπε πως σας αγαπάει όσο το αλάτι!».

Ο βασιλιάς την αναγνώρισε και έπεσε στα πόδια της με κλάματα, παρακαλώντας την να τον συγχωρήσει. Η κόρη του τον συγχώρεσε. Του τόνισε πως από δω και πέρα δεν πρέπει να υποτιμά τα απλά πράγματα στη ζωή, όπως είναι και το αλάτι.

«Το τρελό νερό»

του Φώτη Κόντογλου, από το «Ευλογημένο Καταφύγιο»

Μια φορά ήτανε ένας σουλτάνος καλός και δί-

καίος κι ήτανε και αστρολόγος.

Μια μέρα ο βεζίρης λέγει του σουλτάνου ότι είδε κάποια σημάδια στον ουρανό, πως θα βρέξει στον κόσμο ένα τρελό νερό και πως όποιος το πιει αυτό το νερό θα τρελαίνεται και πως όλοι οι άνθρωποι που ζούνε στην επικράτειά τους θα το πιούνε και θα χάσουνε τα λογικά τους και δεν θα νιώθουνε πια τίποτα, μήτε τι είναι σωστό και τι ψεύτικο, μήτε τι είναι καλό και τι είναι κακό, μήτε τι είναι νόστιμο και τι είναι άνοστο, μήτε τι είναι δίκιο και τι είναι άδικο.

Σαν τ' άκουσε αυτά τα λόγια, ο σουλτάνος γυρί-

ζει και λέγει στον βεζίρη:

— Αφού θα τρελαθεί όλος ο κόσμος, πρέπει να κοιτάξουμε να μην τρελαθούμε κι εμείς, γιατί αλλιώς πώς θα τους κρίνουμε με δικαιοσύνη;

Του λέγει ο βεζίρης πως ο λόγος του είναι σωστός και πως θα 'πρεπε να προστάξει να μαζέψουνε από το καλό νερό που πίνανε και να το φυλάξουνε μέσα στις στέρνες, για να μην πίνουνε από το χαλασμένο και κρίνουνε παλαβά κι άδικα μα δίκαια, όπως έχουνε χρέος. Έτσι κι έγι-
νε.

Σε λίγο καιρό έβρεξε στ' αλήθεια και το νερό ή-

τανε νερό τρελό και τρελαθήκανε όλοι οι άνθρωποι και δεν γνωρίζανε οι καημένοι τι τους γίνεται κι είχανε το ψεύτικο για αληθινό, το κακό για καλό, το άδικο για δίκαιο. Μα ο σουλτάνος κι ο βεζίρης πίνανε από το καλό νερό που είχανε φυλαγμένο και δεν τρελαθήκανε, αλλά κρίνανε τον κόσμο με δικαιοσύνη. Μα ο κόσμος τα 'βλεπε ανάποδα και δεν ήταν ευχαριστημένος από την κρίση του σουλτάνου και του βεζίρη και φωνάζανε πως τους αδικούνε και κοντεύανε να σηκώσουν επανάσταση!

Μετά καιρό σαν είδανε κι αποείδανε, ο σουλτάνος κι ο βεζίρης χάσανε το κουράγιο τους και λέγει ο σουλτάνος στον βεζίρη:

— Τούτοι οι φουκαράδες αληθινά χάσανε τα φρένα τους και τα βλέπουνε όλα ανάποδα κι όπως πάμε μπορεί και να μας σκοτώσουνε, επειδή θέλουμε να τους κρίνουμε με δικαιοσύνη για να ευτυχήσουνε. Το λοιπόν, βεζίρη αφέντη, αιντε να χύσουμε το καλό νερό από τις στέρνες και να πιάσουμε να πίνουμε κι εμείς από το τρελό νερό, για να γίνουμε σαν κι αυτούς και τότε θα μας καταλαβαίνουνε και θα μας αγαπάνε!

Έτσι κι έγινε. Ήπιανε κι αυτοί από το παλαβό

νερό και τρελαθήκανε και κρίνανε τρελά και άδικα κι ο κόσμος απόμνε ευχαριστημένος και πολυχρονίζανε τον σουλτάνο.

Θαρρώ πως κάτι παρόμοιο γίνεται και σήμερα στον τόπο μας. Εμείς όμως δε θα χύσουμε το λίγο νερό που είναι ακόμα φυλαγμένο μέσα στη στέρνα της παράδοσης. Μα θα πίνουμε απ' αυτό το καλό νερό και θα καλούμε να πιούνε κι οι άλλοι Έλληνες, που τους ξεραίνει ο λίβας της ξενομανίας. Να πιούνε και να δροσιστούνε από το νερό που βγαίνει από την πέτρα, από το καλό και τ' αθάνατο νερό μας, από το «ὕδωρ τὸ ζῶν».

Ποιο είναι το «τρελό νερό» που ήπιαν και δεν έχουν τη δύναμη να συνέλθουν; Είναι το νερό της προδοσίας, το οποίο έχουν πει μέσα στο διάβα της ιστορίας της πατρίδας μας πολλοί.

Άραγε, εμείς που δεν ήπιαμε το τρελό νερό που έχουνε πει οι σημερινοί άνθρωποι, και γι' αυτό μας έχουνε για τρελούς, άραγε θα βαστάξουμε ή θα πιούμε κι εμείς στο τέλος, να τρελαθούμε, για να μπορούμε να συνεννοηθούμε με τους άλλους τρελούς, μέσα σε τούτο το φρενοκομείο του σημερινού πολιτισμού;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το καρφί	4
Το μικρό κοριτσάκι	6
Η κότα και η λίρα	7
Η χαρούμενη γιαγιά	10
Το ποντικάκι και τα βατόμουρα	14
Ο άτυχος κλέφτης	18
Ο μικρός τυμπανιστής	20
Ο Μηνάς	22
Ο πονηρός γανωματής	26
Το κοριτσάκι με τα σπέρτα	30
Η χρυσή μηλιά	32
Ο γερο-γάτος	34
Η μικρή βασίλισσα	37
Το μοναχικό παιδί	39
Η μικρή Μαρία	40
Ο μυστικός χρωματισμός	41
Τα τρία σκυλάκια	43
Η Νίκη και το κοχύλι	44
Ο βασιλιάς και το αλάτι	46
Το τρελό νερό	48

